

Henryk Paner, Krzysztof Gordon

Rotmanka, gm. Pruszcz Gdańskie,
woj. gdańskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 19, 52-53

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PRZEDMOSCIE, gm. Głogów
woj. legnickie

Uniwersytet Wrocławski
Katedra Archeologii

Badania prowadził mgr Cezary Buśko przy współdziałaniu Katarzyny Dymek. Finansowała KZA na woj. legnickie. Drugi sezon badań. Osada kultury lużyckiej / V EB i HD / i późnoloteńska.

W badaniach będących kontynuacją prac mgr. W. Pogorzelskiego odkryto dwa obiekty kultury lużyckiej - palenisko datowane na V okres epoki brązu i jamę gospodarczą datowaną na Hallstatt D. Okres późnoloteński reprezentowany jest przez cztery jamy / z których dwie mogą być pozostałościami po budynkach mieszkalnych / oraz piec wapieniczny w rzucie poziomym podobokrągły o śr. 2,5 i promieniu 1,8 m, głębokość na 1,4 m. Na obecnym etapie badań trudno sprecyzować przynależność kulturą obiektów późnoloteńskich mogących reprezentować bądź późną fazę grupy gubińskiej lub wczesną kulturę przeworskiej.

Badania będą kontynuowane.

RADŁOWICE, gm. Domaniów
woj. wrocławskie
Stanowisko 22

Uniwersytet Wrocławski
Katedra Archeologii

Badania prowadzili dr Irena Lasak i mgr Aleksander Limbiewicz. Finansowała Uniwersytet Wrocławski. Drugi sezon badań. Osada z wczesnego okresu epoki brązu.

Badaniami objęto obszar 104 m². Odkryto 9 jam, 16 kłód postępowych i około 150 negatywów po kołkach drewnianych. Ślady po konstrukcjach drewnianych łączą się funkcjonalnie z odkrytymi jarami, z ich częścią nadziemną, podobnie jak różnej wielkości kamienie, wyjątkowo duże glazy, pojawiające się w pobliżu jam. Warstwa z kamieniami wyznaczała pewien poziom użytkowy, odpowiadający spągowi warstwy kulturowej w części północnej badanej przestrzeni, natomiast w części południowej układała się mniej więcej w połowie warstwy kulturowej. Materiał ceramiczny z tej warstwy był stosunkowo jednolity, związany z wczesnym okresem epoki brązu /faza BA₂/BB₁ i wg P. Reineckego/.

Odsłonięto jedynie partie przydome jam, gdyż ich zarysy czytelne były dopiero u spągu warstwy kulturowej. Mimo pewnych różnic obiekty wykazują się pewnym podobieństwem konstrukcyjnym. Są one niewielkich rozmiarów /długości do około 180 cm, szerokości około 90 cm/, zachowały się na głębokości około 25-30 cm, ich część nadziemna skonstruowana była przy użyciu słupów, kółków, zapewne okładanych kamieniami?/. Wewnątrz ww. jam odkrywano często różnej wielkości kamienie.

Pewnie można datować dwie jamy /nr 10 i 11/, w których odkryto większe ułamki naczyń z wczesnego okresu epoki brązu, w tym dwuuchą amforę zdobioną podwójnymi, plastycznymi gusłkami. W jamie nr 11 znajdował się kamień żarnowy.

Interpretacja funkcji jam jest trudna. Nie udało się odkryć paleniska, a materiał zabytkowy w obiektach jest reprezentowany skromnie w postaci drobnych ułamków naczyń, kości zwierzęcych, grudek polepy i węgli drzewnych.

Materiał i dokumentacja z badań znajduje się w Katedrze Archeologii.

Badania będą kontynuowane.

ROTMANKA, gm. Pruszcz Gdański
woj. gdańskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr Henryk Paner /autor sprawozdania/ i mgr Krzysztof Gordon. Finansowała Gdańska Stocznia Remontowa oraz MA w Gdańsku. Drugi sezon badań. Osada datowana na schyłek epoki brązu i wczesną epokę żelaza.

Kontynuowano badania w obrębie wyznaczonego na mapach 1:25 000 jako wzgórze 50,7. Łącznie wytyczono i przebadano 21 wykopów eksplorowanych średnio do głęb. 60-80 cm od powierzchni terenu. Wykopy w większości miały kształt rowów sondazowych o szerokości 3 m, a suma ich powierzchni wynosi ok. 2.200 m².

Odkryto półziemiankę wtórnie użytą jako obiekt produkcyjny, dwa dalsze paleniska oraz skupisko bryłek bursztynu przemieszane z fragmentami ceramiki naczyniowej /prawdopodobnie depozyt/. We wszystkich obiektach w wyjątkiem paleniska nr 2 natrafiono na fragmenty naczyniowe przeważnie grubej roboty - łącznie 733 fr., datowanej na przełom epoki brązu i wczesnej epoki żelaza. Uderza występowanie znacznej liczby ułamków talerzy glinianych z gładkimi i karbowanymi brzegami co mogłoby wskazywać na rolniczy charakter zajęć mieszkańców osady. Inne wyróżnione formy naczyń to misy szerokoolworowe, duże formy zasobowe o białym brzośnie i słabo wyodrębnionej szyjce, niewielkie miseczki - czarki, kubki z uchwytem łusowym.

W wyniku przeprowadzonych badań wyróżniono na wzgórzu dwie strefy występowania obiektów prehistorycznych: I/północna krawędź wzgórza, gdzie odkryto palenisko I i 2; II/wschodni stok wzgórza z paleniskami 3 i 4, półszkiełką i depozytem burazynowym. Jak się wydaje obiekty strefy I mogą być nieco starsze i pochodzić ze schyłku epoki brązu.

Teren został udostępniony pod budowę osiedla domków jednorodzinnych. Wszelkie prace ziemne są jednak objęte ciągłym nadzorem archeologicznym. Stacjonarne badania nie będą kontynuowane, mogą być jedynie prowadzone dorywczo prace ratownicze.

Dokumentacja i materiały w MA w Gdańsku.

SANOK-BIAŁA GÓRA
woj. krośnieńskie
Stanowisko 3

patrz
wcześnie średniowiecze

SIEMKOWICE
woj. sieradzkie
Stanowisko 3

Biuro Badań i Dokumentacji Zabytków
w Sieradzu

Badania prowadził mgr Justyn Skowron /autor sprawozdania/.
Finansował WKZ w Sieradzu. Drugi sezon badań. Cmentarzysko
kultury łutyczej z końca epoki brązu i okresu halstackiego.

W nawiązaniu do wykopu z ub.r. łącznie przebadano 36 m². Odkryto sześć grobów popielnicowych, z czego trzy w dużym stopniu uszkodzone /rozorane/. Groby grupowały się wokół bruku z kamieni polnych. Rozmiary bruku ok. 150 x 250 cm. Trzy popielnice zachowały się w stopniu nadającym się do rekonstrukcji. Ponadto znaleziono: dwie przystawki - czerpak i niewielki kubek z guzami na brzoścu, szpilę brązową, z główką zwiniętą w naszko oraz grzechotkę glinianą, dwustożkową o wierzchołkach płasko ściętych.

Istnieje nadal poważne zagrożenie stanowiska przez działającą żwirownię oraz rozwój inwestycji budownictwa jednorodzinnego.

Materiały znajdują się w Muzeum Ziemi Wieluńskiej.

Badania będą kontynuowane.

STABOSCIN, gm. Świerczów
woj. opolskie
Stanowisko C

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Opolu

Badania prowadzili: mgr Ewa Maruszak i mgr Klemens Macewicz
/autor sprawozdania/. Finansował WKZ w Opolu. Drugi sezon
badań. Osada ludności kultury łutyczej z IV-V okresu epoki
brązu.

Stanowisko jest położone na wydmię, około 300 m na południe od wał, w obrębie intensywnie eksploataowanej płaskowini.

Przebadano najbardziej zagrożony obszar przylegający do krawędzi wyłierzyska od strony zachodniej /przy drodze polnej/ i od strony południowej, o łącznej powierzchni około 4 arów. Odkryto 108 obiektów. Wyróżniono wśród nich 2 przyziemia budynków mieszkalnych, 5 jam zasobowych, 10 gospodarczych, 9 palenisk oraz kilkadziesiąt jam postępowych. Pozostałe były trudne do określenia.

Podobnie jak w ubiegłym sezonie materiał zabytkowy był bardzo ubogi, ograniczał się prawie wyłącznie do utamków naczyń glinianych. Wyjątek stanowiły mały fragment prawdopodobnie naszyjnika i guziczek, wykonane z brązu.

Zabytki i dokumentację przekazano do Muzeum Śląska Opolskiego.

Przewiduje się kontynuację badań.

SZARHA, gm. Skalbmierz
woj. kieleckie
Stanowisko 9

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury Materialnej
Zakład Archeologii Małopolski
w Krakowie

Badania prowadziła mgr Barbara Baczyńska. Finansował WKZ w
Kielcach i IHKM PAN. Szósty sezon badań. Osada i cmentarzysko
kultury mierzanowickiej, ślady osadnictwa kultury bałtyckiej.